

De rest van de ochtend verliep minder gewoon dan Foezel had gehoopt. Terwijl de juf begon met de les en iedereen langzaam weer op zijn plek ging zitten, bleef er iets hangen in de klas. Het was geen geluid dat je echt kon begrijpen wat het was, maar ook niet helemaal vreemd. Eerder iets daartussen in.

Foezel probeerde zich te concentreren. Hij keek naar het bord, naar de tafel, naar zijn schrift. Zijn gedachten dwaalden steeds af naar Flossie, die naast hem zat en af en toe iets opschreef, dan weer stil voor zich uitkeek en vervolgens zonder duidelijke reden haar potlood omdraaide.

‘Heb jij dat ook?’ fluisterde ze ineens.

Foezel keek haar aan. ‘Wat?’

Flossie boog iets dichterbij hem toe. ‘Dat het hier... anders klinkt.’

Foezel wilde meteen zeggen dat hij geen idee had waar ze het over had, maar hij aarzelde. Want heel eerlijk, hij had het ook gemerkt. Het was geen duidelijk geluid, geen stem en geen woord dat je kon verstaan. Toch leek er iets door de klas te bewegen, zacht en bijna ongrijpbaar.

‘Het is gewoonweg een trillend geluid,’ zei hij uiteindelijk.

Flossie schudde haar hoofd. ‘Nee, niet trillend. Meer... zacht... en een beetje druk.’

Foezel trok zijn wenkbrauw op. ‘Zacht druk?’